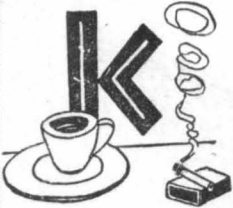

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ VAN HARRISON

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

ΑΘΙΣΜΕΝΟΣ ο συνταγματάρχης Τζέιμς Βέναμπλ δλομόναχος στη θεράντα του έξοχικού σπιτιού του, άκουγε τη θύελλα που πληοιάζε. Προσπαθούσε να υπολογίσει ποσειρώς τις κατατροφές που είχαν κάνει ή τελευταίες κακοκαιρίες στο κτήμα του «Η Μηλιές». «Οχι πώς ή ζημία θά τού άποφαινόταν, γιατί ήταν αρκετά πλούσιος, ώστε να μη τόν νοιάζη. Είχε άγοράσει το κτήμα αυτό δέκα χρόνια προητέρα το κτήμα αυτό δέκα χρόνια προητέρα το κτήμα αυτό δέκα χρόνια προητέρα...»

«Α! οι γενναίοι στρατιώτες τού!... Με πόση συγκίνηση τούς θυμόταν... Με πόσο ένθουσιασμό είχαν πολεμήσει υπό τις διαταγές του! Καί φρονικά, έκει που ένωμένοι σ' ένα ιερό σκοπό, είχαν εξορμήσει σε μιά έπίθεση γιά την κατάληψη μιās θέσεως, είχε συμβή το κακό κ' ή τελευταία εικόνα που είχε δή ήταν ένα φοβερό μακελλιάδ. Η δόιδεις έπεφταν σαν βροχή δλόγυρά τους και μιά απ' αυτές έσκασε μπροστά στα πόδια τού Τζέιμς. Τότε συνέθη το περίεργο φαινόμενο να μη τόν χτυπήση κανένα θραύσμα δόιδος... Είχε ιοιώσει μονάχα ένα φοβερό, άβάσταχτο πόνο στα μάτια του κ' ή άπαισία φλόγα της έκρηξης τόν έτόφλωσε!»

Ο Τζέιμς δέν μπορούσε να ξεχάση την πρώτη δδυηρή του έντύπωσι, όταν άντελήφθη ότι είχε χάσει το φως του. Κατόπιν είχαν έπακολουθήσει οι άτελείωτοι μήνες της θεραπειάς του σ' ένα νοσοκομείο. Άναπολούσε τις τελευταίες λέξεις τού εξακουμένου οφθαλμολόγου προτού φύγει από το νοσοκομείο.

—Συνταγματάρχα, είχε πη ή ο γιατρός, έκανα ό τι μπόρεσα, μα δέν μπορώ να κάνω τίποτε περισσότερο. Δέν τολμώ να σάς έγχειρήσω, γιατί υπάρχει φόθος μήπως άποτύχει ή έγχειρήσι και τότε θα γάσετε όριστικά την όρασί σας. Ένω έτσι, ύπάρχει μιά έλαχίστη έλιπίς, μήπως με κάποιο άπότομο περιστατικό, σάς ξαναρθή ξαφνικά το φως σας...

Στην άρχή, ο Τζέιμς ζούσε μ' αυτην την έλπίδα, αλλά ό καιρός περνούσε και σιγά-σιγά πήρε την άπόφασι του και ύτ' κωψε στη σκληρή μοίρα του. Τώρα είχε συνθηθεί πειά ό' αυτη την κατάστασι.

Ετύχως είχε τη Μάρζορη του, τη λατρευτή, την άξιοβλαύσι, την πιστή κ' άφωσιωμένη γυναίκα του, ή όποια ακόλουγη τη στον δροκο της, στάθηκε στο πλευρό του με τόση αυτοθυσιά! «Όταν το Σεπτέμβριο τού 1914 είχε φύγει με το σύνταγμα του γιά τόν πόλεμο, ο Τζέιμς ήταν μνηστευμένος με τη Μάρζορη, μιά κόρη πολυ νεώτερη απ' αυτον, όμορφη, χαϊδεμένη, ήλιεκυτή. Μά, άλλοιμονο, όταν γύρισε από το μέταπο, δέν ήταν πειά παρά ένας άνάτηρος, ένας άχρηστος άνθρωπος!... Κ' ήμως, παρά τις διακυμνήσεις του, ή Μάρζορη έπέμεινε να γίνη ή γάμος τους. Έκείνος, μπροστά ό' τόση αγάπη, κ' έπειδή έννοιωζε την άνάγκη ενός άφωσιωμένου προσώπου κοντά του, είχε δεχθη τη θυσία της νέας. Κ' έτσι, μέσα στη δυστυχία του, όπρηξε ετύχως.

Στο διάστημα αυτό, ή Μάρζορη όπρηξε πιστή κ' άφωσιωμένη. Ζούσαν ήσυχα στο έξοχικό αυτό σπίτι. Συντροφιάς είχαν τούς καλούς γείτονας και τρεις-τέσσερες φορές το χρόνο, ένας άγαπητός κ' άδελφικός φίλος του και συμπολεμιστής του, ό λοχαγός Φράνκ Χέρντ, έρχόταν κ' έμεινε μερικές μέρες μαζί τους. Μαζύ τότε άναπολούσαν τά φοβερά χρόνια τού πόλεμου:

κ' ή άναμνήσει αυτές ύχαριστούσαν τόν συνταγματάρχα... Τόσω είχε θυησθη τοός συλλογισμοός του, ώστε ξαφνικά: κ' όταν άκουσε μιά δυνατή θρονή. Σέκφηκε πώς ή γυναίκα τού κ' ό Φράνκ είχαν πάει σε μιά έκδρομη με το αυτοκίνητο κ' άνησούησε μήπως τούς πιάση ή μπόρα στο δρόμο. Άλλά ή ώρα ήταν περασμένη και σε λίγο θα έπίστρεφαν.

Μεθιασμένος, ό Τζέιμς, σηκώθηκε κ' έκανε μερικά θήματα στη θεράντα. Η θροχή είχε άρχισει και χτυπούσε δλοένα πιο δυνατά στη σκεπή της θεράντας. Μέσα στους κλώνους τών δένδρων, ό άνεμος σφύριζε δαιμονιομένα. Μιά φοβερή θρονή, πάνω από το σπίτι, συγκλόνισε τόν τόπο, ένω συγχρόνος μιά άπαισία, έκτυφλωτική λάμψις, δίσχιση τά θαραιά, δλομαυρε άσνεφα. Η λάμψις της άστραψής, ήταν τόσο έντονη, ώστε ό Τζέιμς έννοιωσε έναν δυνατο πόνο στα μάτια του και είδε ένα άσπρο φως... Τού φάνηκε πώς είχε τυφλωθή γιά δέυτερη φορά. Άλλά πώς ήταν δυνατόν; Μήπως δέν ήταν τυφλός; Κλυνιστική μιά στιγμή και έφερε τά χέρια του μπροστά σ'α μάτια του. Άλλά άνάμεσα από τά δάχτυλά του, δέκρινε μιά δέυτερη λάμψη άλλης άστραψής. Σ' αν' ρελλός, μ' άφάνταστη άγωνία περίμενε να επαναληθθή τό θραύμα. Και νά, τούξ δέκρινε τόν κήφο, τά δένδρα, τά κάγκελλα της σιδερένιας πόρτας και τόν φράχτι του κήπου.

—Θεέ μου! τράυλισε, θλέπω... θλέπω... Ό γιατρός είχε δίκηρο λοιπόν... Ω, Θεέ μου, δοξαμένο τ' όνομά σου!...

Γιά πολλή ώρα, ό Τζέιμς έμεινε έκεί στη θεράντα. Η μπόρα τώρα είχε περάσει, αλλά και χωρίς την λάμψη της άστραψής, δέκρινε πειά τά πάντα τσιγούρου του. Ξαφνικά, πέρα στο δρόμο φάνηκαν οι προβολείς ενός αυτοκινήτου. Όθάν ή Μάρζορη κ' ό Φράνκ. Ό Τζέιμς φανταζόταν τη γαρά τους, όταν βά τούς έλεγε το άνέλπιστο νέο. Άλλά έπρεπε να το πη με τρόπο, γιά να μη συγκινήθη ύπερβολικά ή γυναίκα του...

Ό Τζέιμς παρακολούθησε το αυτοκίνητο, καθώς μπήκε απ' την καγκελλένια πόρτα, την ό ποίαν κατέθηκε ό Φράνκ κ' ή νοίξε. Κατόπιν τούς είδε πού περάσαν, κάνοντας το γύρο τού σπιτιού γιά να πάε πίσω στο γκαράζ.

Άνυπόμονος ό Τζέιμς κατέβηκε τά σκαλοπάτια της θεράντας και τούς άκολουθήσε. Θα πήγαινε στο γκαράζ κ' εκεί θα τούς έλεγε σιγά-σιγά την έγείριστι είθησι.

Γιά να φθάση στην είσοδο τού γκαράζ, έπρεπε να περάση μπροστά σ' ένα παράθυρο. Περιέργως να δη τη γυναίκα του μετά τόσα χρόνια, ό Τζέιμς σ' άδυνατο φως τού ήλεκτρικού είδε τη Μάρζορη στην αγκαλιά τού Φράνκ!... Σαοτισμένος, μη πιστεύοντας στα μάτια του, στάθηκε να θεσθαιωθή και τότε άκουσε τόν Φράνκ να λέη:

—Άγαπημένη μου, εινε φοβερό να θρήσκεσαι έτσι σκλαβωμένη μ' έναν άνάτηρο. Ω, Μάρζορη, δέν άντέχα πειά!

—Το ξέρω, Φράνκ, είπε ή Μάρζορη και στέναξε, αλλά χωρίς χριμάτα τί μπορούμε να κάνουμε. Ποίος ξέρει... Ίσως συμβή τίποτε... Άς κάνουμε άκόμη όπομονή...

—Υπομονή; Βαρέθηκα να κάνω όπομονή. Δέν μπορείς με κάποια πρόφασι να τόν πεισης να σε έξασφαλήσι οικονομικά; Είχε τόσο πλούσιος...

Σ' αν' τρελλός ό Τζέιμς έφυγε γιά να μνη άκούση περισσύτερα. Κ' όπως το πληγωμένο θηριο πηγαίναν να κρυφθι, στην κρυψώνα του, έτσι ό δυστυχισμένος Τζέιμς πήγε στην άγαπημένη θεσι του στη θεράντα και, θράζοντας από θυμό, έπεσε στην πολυθρόνα του.

Έκει τόν θρήκαν μιά λιγα λεπτά. Η Μάρζορη τόν φίλησε τριφρά κ' είπε:

—Δέν κάνεις καλά, Τζέιμς, να κάθεσαι έδω έξω στη όγριασι. Έλα, πάμε να δειπήσουμε, γιατί ό περίπατος μας άνοιξε την όρεξι.

Άγανακτισμένος ό Τζέιμς, δέν βάσταζε πειά...

ση την αγανάκτησή του και προσποιόταν ότι δεν θύλεπε. Κατόπιν κάθησαν κοντά στο αναμμένο τζάκι της τραπεζαρίας και όταν θύγικε η ύπνρητρία από το δωμάτιο κ' έκλεισε την πόρτα πίσω της, ο Φράνκ τράβηξε σιγά την καρέκλα του κοντά στη Μάρζορη και την άγκάλιασε. Εκείνη άκουμπησε το κεφάλι της στον ώμο του Φράνκ και στη στάσι αυτή, εξακολούθησαν να κουβεντιάσουν με φυσικότητα. Κάθε τόσο φιλιόντουσαν παθητικά σ' ένα άτελειωτο φιλή, μπροστά στον Τζέιμς, βέβαια οι δέν τους έθλεπε.

Αγασκτισμένος ο Τζέιμς, δέν θάσταζε πεία. Σηκώθηκε, δι- καιολογήθηκε λέγοντας ότι ήταν κουρασμένος κι' έκνευριό- νος από τη θύελλα, τους καληνύχτισε και τραβήχτηκε στο δω- μάτιο του. 'Αλλά δέν είχε ύπνο, στριφογύριζε στο κρεβάτι του και προσπαθούσε να βρη τρόπο να έκδικηθη. 'Ηθελε να τους σκτώση και τους δύο. 'Αλλά με τέτοιο τρόπο, ώστε ο θάνατός τους να περάση γιά δυστύχημα. Κανείς δέν θα τον υπάπτει- τον αυτόν, γιατί ήξεραν πως ήταν τυφλός. Κατόπιν θα πουλού- σε το άγρόκτημά του και την έπαυλι και θα πήγαινε στην ήπει- ρωτική Εύραση, με την πρόφασι ότι θα πήγαινε να ύπστη μιά νέα θεραπεία από κάποιον διάσημο όφθαλμολόγο. Σιγα-σιγα, έλόκληρο το σχέδιο της έκδικησέως του είχε άποφασίση.

Την επομένη στο πρόγευμα, ο Τζέιμς ρώτησε τον Φράνκ και την Μάρζορη αν ήθελαν να τον συνοδεύουν ως την άκρη του κτήματος, γιατί ο έπιστάτης δέν εφιστάτο και ήθελε να θε- φαιωθη ο ίδιος, αν μιά μικρή άποθήκη που ύπρχε εκεί, ήταν άδεια, επειδή ήθελε να την χρησιμοποιήση. 'Εκείνοι δέχτηκαν μ' εύχαρίστησι.

'Η Μάρζορη πήγε να φορέση το καπέλλο της και στο διάστη- μα αυτό ο Τζέιμς πήγε στο γραφείο του, πήρε το περιστόφο- του και το γέμισε, πήρε και το κλειδί της άποθήκης. 'Αφέθηκε στη ρροντίδα να τον οδηγήση η γυναίκα του, όπως συνήθεζε χρόνια τώρα και τέλος έφθασε στο μικρό οίκημο. Το κτίριο αυτό, ένα μοναδικό χαμηλό δωμάτιο, φωτιζόταν από ένα μικρό φεγγίτη, θρισκόταν σ' ένα μέρος έρημικό σε μεγάλη άπσταση από το σπίτι και από τον ήρημό δρόμο. 'Εκει μέσα έκρυβαν την πυρίτιδα και τα φυσίγγια της δυναμίτιδος, τα όποια χρ- σίμευαν γιά έκφραχισμούς και γιά να καθαρίζουν το έδαφος από τις ρίζες των κοιμμένων κορμών δένδρων.

Ο Τζέιμς ξεκλείδωσε την πόρτα και παρακάλεσε τον Φράνκ να μη μέσα και να του πη σε τί κατάστασι θρισκόταν η άπο- θήκη. 'Η Μάρζορη, όπως είχε προηλέψει ο Τζέιμς, τον άκούωθησι. Τότε με μιά γρήγορη κίνησι, ο συνταγματάρχης έκλεισε τη θρισία πόρτα και την κλείδωσε.

Γιά μια στιγμή έπεκράτησε σιγή κι' άμέσως κατόπιν η Μάρ- ζορη φώναζε νευριασμένη:

—'Ανοιξε λοιπόν, Τζέιμς! Τι άνοστο χωρατό είν' αυτό;

—Μά δέν χωρατεύω, Μάρζορη... Τα μάτια μου έλέπουν!... Ταύτοχρόνος ο Τζέιμς πήγε και στάθηκε κοντά στο φεγγίτη πρόδωσε το περιστόφο του από το άνοιγμα και κύτταξε μέσα στην άποθήκη.

—'Ω! φώναξε η Μάρζορη με φρίκη. Φράνκ, κύτταξε τα μά- τια του, Θεέ μου, το θλίμμα του ζωντανέμου... Ξέπτε!...

—Ναί, θλίπω! Χθές το θράδυ άνέκτησα την θρασί μου, σας είδα και...ξέρω! Θα πληρώσετε άκριβιά την προδοσία σας, θα σας σκτώσω και τους δύο.

Ο Φράνκ είχε γίνει κάαχρος. Θέλησε να μιλήση, μα ή φε- νή του πύνηκε στον λάρρυγα του. 'Η Μάρζορη είχε λιποθυμή- σει κι' ο Φράνκ την ύποδασαζε στην άγκαλιά του με το κεφά- λι της άκουμπισμένο στον ώμο του...

Μήλις είλε τη γυναίκα του λιποθυμισμένη, ο Τζέιμς επειδή ήταν έντιμος άνθρωπος κι' ή εύσυνειδησία του δέν τον ήπέτρεπε να πυροβολήση μιά λιποθυμισμένη γυναίκα, πήρε άλλη άπο- φασι. Κι' έπειτα ήθελε να νιώση η γυναίκα του την τιμωρία της. Γι' αυτό σκέφθηκε να τους άδηση κλεισμένους εκεί μέσα να περάνουν από την πείνα. Κανείς δέν θα τους έπιανε είδησι. Ξοο κι' αν φώναζαν. Ο κόσμος θα νόμιζε ότι η Μάρζορη δρα- πέτεσε με τον έραστή της. Κι' ο Τζέιμς θα είχε όλο τον καιρό γιά να σκεφθη πως να εξαφανισθι τα δύο πτώματα.

Με σταθερό θήμα, ο Τζέιμς έπέστρεψε στο σπίτι του. 'Η μέρα γενίησι του φάνηκε άτελειωτή και πέρασε άτελειωτός άρες ά- γωνίας. 'Αλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις τον διατύζαν. Ο Τζέιμς άναρωτιόταν τι σήμανε τάχα η λέξις «πίστις». Γι' αυ- τόν, τον άμνοιο στρατιωτικό, πίστις ήταν ή άφοσίωσις στο καθή- κον, ή σταθερότης σε μιά ιδέα, στις παραδόσεις, στην ήθικη, σε κάτι άνωτερο, άούλλητο, όχι βέβαια σ' ένα ταπεινό αίσθη- μα έκδικησέως. Κάτι εύγενέστερο από το έγωιστικό συναίσθη- μα μιάς άτομικής προσβολής.

'Η Μάρζορη δέν είχε το ψυχικό σθένος να σταθι πιστή στο καθήκον της. Αυτός όμως ο άνδρας, ο στρατιωτικός, είχε το δικαίωμα να την τιμωρήση γιά την άδυναμία της.

Μετά ώριμη σκέψι, ο συνταγματάρχης Βενουάφι πήρε μιά νέα άπόφασι. Θα τον έλευθερώσει! Κ' η Μάρζορη θα διαλέγει!... Τι θά διαλέγει; Αυτό, του ήταν άδιάφορο...

Ο Τζέιμς πήρε το κλειδί της άποθήκης και με ά γό θήμα, με το κεφάλι ψηλά, άνακουφισμένος ότι θα έκανε το καθήκον του σύμφωνα με τη συνειδησί του, κατέθηκε τα σκαλοπάτι της θεράνας, διέσχισε τον κήπο και τράβηξε ίσια πέρα, στην άκρη του κτήματος...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σας ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟ- ΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώ- στας των περιοδικών μας, είναι το ύπεροχο αλοθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και το άριστούργημα του ρωμαντιστού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

'Επίσης άρχισε η διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

" Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

"Όπως σας είχαμε είδοποιήσει, γιά ν' άποκτήσετε τα άρι- στουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γρα- φεία μας, καταθέτοντες συγχρόνος και 8 δραχμάς.

"Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τι- μής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σε- λίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όδως δικαίως ώνομαθήσαν τα έργα που σας χαρίζομεν.

Οι έν τας ένομαρχίας άναγνώσται μας θα προσκομίζου- νται 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα 'Υποκαρτερία των 'Εφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

'Επίσης από τας 15 'Ιουνίου ήρχισε η διανομή του άριστουρ- γήματος του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ:

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

'Επίσης έτοιμάζονται το αίσθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,"

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

'Η εδκαίρια δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τω 'Εξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστο- λής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λιάν έπιζήμια διά το Γρα- φείον μας μιά τσαυτή έπίδάνωνσις. Εις τας πόλεις του 'Εξωτερικού όπου ύπάρχουν 'Υποκαρτερία του Κεντρικού Πρακτορείου 'Αθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραδόνται τα βιβλία των από τούς κ. κ. ύπο- πρακτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.